

си напомили, какъ храбрый царь избавилъ нѣкога града имъ отъ погыбель, събрали ся и, съ прѣмеждѣ на живота си, снели нощемъ отъ непріятельскы-тѣ стѣны священны-тѣ за нихъ останки на царя и на дѣца-та му, изгорили гы и погребли въ Іависѣ подѣ сѣнкѣ-тѣ на едно дрьво, съ постѣ седмидневенъ.

Кога ся научилъ за постѣнкѣ-тѣ на жители-тѣ отъ градъ Іависѣ, Давидъ гы повыкалъ при себе, благословилъ гы и казалъ: „Господь да ви заплати за вѣрность-тѣ ви кѣмъ царя, и азъ, отъ своѣхъ странѣ, щѣ да вы возмездѣ.“

Подирь това Давидъ ся ударилъ съ непріятели-тѣ, народы иноплеменны, които были останѣли отъ време-то на Исуса Навина между Израилтяне-тѣ, и които правили съ нихъ бой беспрѣстанно. Той гы побѣдилъ и очистилъ отъ нихъ всичкѣ-тѣ земѣ Израилскѣ. Давидъ обсадилъ градъ Іерусалимъ и взелъ го. Той основалъ въ Іерусалимъ свое-то царско жилище. Мыслятъ, че тоя градъ, който станѣлъ сега столица, е онзи сѣщій Салимъ, въ който Мелхиседекъ, священникъ Бога истиннаго, посрѣщилъ Авраама. И така унука-тъ Авраамовъ станалъ царь на онаѣхъ прѣкраснѣхъ земѣхъ, коѣхто Господь Богъ обѣщалъ да подари на потомство-то му.

Давидъ былъ добръ и благочестивъ царь. Той искренно желалъ да види народа си добродѣтеленъ и благополученъ. Той самъ хранилъ въ душѣ-тѣхъ си найживы чувства отъ любовь, благодарность и надеждѣ камъ Бога, и былъ совершенно покоренъ на Неговѣ-тѣхъ святѣхъ волѣхъ. Тѣхъ чувства составляли всичко-то му счастье на земѣ-тѣхъ, и затова той желалъ да гы вкорени и въ сѣрдца-та на свои-тѣ подданныцы.

Първа работа Давиду, въ начало-то на царуване-то му, было да устрои благолѣпіе и порядѣкъ въ тѣржественно-то Богослуженіе. При самыя градъ Іерусалимъ ся намирала гора Сіонъ, на коѣхто стояла крѣпость. Тамъ Давидъ соградилъ за себе домъ и поставилъ великолѣпнѣхъ скиніѣхъ, сирѣчь, сѣнь (чадѣръ) за помѣщеніе на Ковчегъ Заѣѣта, който ся находилъ до тогава въ Каріаѣіаримъ. Кога было всичко готово, тогава